

Lad de smaa Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

WITTEBERG. GÖRREN. ST. LOUIS.

No. 7. }

Juli 1877.

}{ B. 1 arg.

Det glædelige Dødsbudskab.

(Efter Alendshule.)

(Slutning | forr. No.)

Trist og trostesløs brød Morgenroden frem den 17de November. Den Fængne traadte hen til det lille med Bitter forsynede Bindu, som var i Fængslet. Han saa Baalet allerede opført. Han saa den sorgelige Pæl, som ventede paa ham. Det klirrede i Jernlænkerne, som hang nedad ham, mere eller mindre, eftersom de bevægedes frem og tilbage af den kolde Novembervind.

Langsom løb Tiden. Morgene rryftede nærmere og nærmere. Formiddagen gik hen. Allerede bebudede 12 Slag fra Fængselsuhret Eftermiddagens Komme. Endelig var Kloffen bleven 3. Den sidste, tunge Time, den høit elskede Faders Dødstime var kommen. Da bankede det paa Døren i det lille Hus. Den gamle Pige luffede op. Grev Roseville, en Nærbeslægtet af Præstefamilien og tillige Helenes Gudfader, traadte ind. Han havde i denne svære Modgangens Tid

bistaact den stakkels Pige med al mulig Kjærlighed og Troskab. Han havde ogsaa lovet Helene, førend den Fængne tiltraadte sin sidste Reise, at gaa til ham i hans Fængsel for at modtage hans Efterladenskaber og overlevere hende dem. Helene var sprungen op og ilede den tro Ven imøde. Hun ventede paa at faa høre den skrækkelige Efterretning og paa, at Greven skulde udlevere hende, hvad hendes Fader havde ladet efter sig. Hun greb hans Hænder, men kunde ikke faa et Ord frem, og biede med Rædsel og Skræk paa den Efterretning, som han bragte hende. Greven omarmede hende omt. Dernæst spurgte han hende, om hun intet Nytt havde hørt fra igaar. Helene rystede silttende paa Hovedet.

Da sagde hendes Gudfader: "Nu vel, saa vil jeg meddele dig en stor Nyhed. Dronning Maria er afgaaet ved Døden idag tidlig

mellem Klokken 4 og 5. Hendes Søster, Prindsesse Elisabeth, har som evangelisk Dronning besteget Thronen."

Et Øjeblik af Haab blinkede ligesom Morgenrøden ud af Dinene paa den stakkels, haardt medtagne Pige. Men — hun havde jo endnu ikke haabet. Det kunde jo allerede være for sent. Derfor hviskede hun kun sagte: — "Min Fader!"

Da fortalte Greven hende, at han tidligere om Morgenen havde faaet høre om den grusomme Dronnings Død. Strax var han islet afsted til det Landgods, hvor Prindsesse Elisabeth opholdt sig. Han var bleven ført frem for den nye Dronning, og havde af hende uden Videre faaet Befaling fra Regjeringen om, at Dr. Meredith ufortøvet skulde sættes i Frihed. Dernæst var han hurtig vendt tilbage til London og havde øjeblikkelig begivet sig hen i Fængslet, hvor Præsten sad, og her fortsatte han: "Din Fader lever endnu, kjære Helene, og"

"Er igjen hos dig, mit kjære Barn" — saaledes udraabte den ærverdige Præst, som umærket havde skjult sig bag den halv aabnede Dør og nu rasst traadte frem for at omfavne sin Datter.

I heftig Henrykkelse og under ubestrikelig Jubel styrtede Helene sin Fader imøde, ham, hun havde troet død, men som nu saa aldeles uventet var bleven skjænket hende tilbage. I samme Øjeblik hørte man et høit og gennemtrængende Skrig. Det kom fra den stakkels Banvittiges Mund. Den høit elskede Ægtefælles Stemme, hvis Klang hun ikke paa saa lang Tid havde hørt, havde ligesom en Lynstraale berørt hende og var trængt gennem Mary og Ben. Hun sprang op fra sit Leie, hun udstrakte sine Arme efter den Kjære og styrtede derpaa bevidstløs til Jorden. Snart vaagnede hun op af sin Afmagt. Men nu var den heftige Feber brudt løs igjen med ny

Kraft. Disse lykkelige og glade Dage formørkedes af bange og ængstelige Besymringer. Den høit elskede Ægtefælles og Moders Liv svævede i stor Fare. Hele Uger vaklede man mellem Haab og Frygt. Men den barmhjertige Gud vaagede over hende og hendes saa haardt hjemsogte Familie. Endelig gav Sygdommen efter for den omhyggelige Læges Medicin og for Ægtefællens og Datterens opofrende Kjærlighed og Pleie. Fru Meredith vandt sin Helbred igjen langsomt og lidt efter lidt. Og hvilken Fryd! Banviddet var forbi, hun havde faaet sin Forstand igjen. Med klar, fuld Bevidsthed reiste hun sig sund og kraftig fra det langvarige og skjebnesvangre Sygeleie.

3 Maaneder senere kom en Bogn tilsyne foran Præstegaarden i Dalfield. Den holdt stille foran Haveporten, som engang havde lukket sig efter den Fangne og hans Ledfagere. Den ærverdige Pastor Meredith steg ud; med ham hans tro, kjære Hustru og hans nu atter saa blomstrende og lykkelige Datter Helene. I del Jubel og Fryd lod omkring de 3 Lykkelige. Thi Mand paa Mand, tæt sammentrængt, stod hele Menigheden foran Præstegaarden, og den afholdte Præst modtoges med Lyfonstninger og Fryde- raab. Neppe kunde de 3 trænge sig gjennem Folkemassen. Overalt stræktes Hænder frem for at ønske dem velkommen. Endelig traadte de igjen ind i det stille, dyrebare Hjem, hvorefter deres Hjerter i saa lang Tid havde længtes. Her ventede den gamle Roggers og den tro Betty paa dem under Latter og Graad. De vare allerede for nogle Dage siden vendte tilbage og havde indrettet Alt i Huset igjen som i gamle Dage. Nu var alt saa den lykkelige Præstefamilie atter samlet i det kjære Hjem. Nu hølede de med hverandre Knæ og prisede Gud, som havde styret Alt saa viselig.

Den lille Fredsstifter.

En Børneven fortæller følgende Begivenhed:

"Forsvar dig Edvard! slaa ham dygtigt og vis ham, at du ikke lader dig kue af ham!" udraabte en Dag en velklædt Gut, da han fik se to andre Gutter, som sloges paa Gaden. Det var i Sandhed sorgeligt at se disse Gutter indviklede i det vildeste Slagsmaal. Bredden lyste ud af deres Dine, og deres Ansigter vare frygtelig forvredne. De havde trukket Skjortearmerne op og knyttede Hænderne i vildt Raseri. Den dybeste Smerte opfyldte herved min Sjæl og jeg tænkte ved mig selv: "Hvorledes kan det være muligt, at Børn i et kristent Land kunne opføre sig saaledes? De ligne jo mere et Par slute Hunde end fornuftige Mennesker." Men endnu mere bedrøvede det mig dog at høre den tredie velklædte Guts Dymuntring. Han saa ud til, at han dog skulde have vidst bedre. Og han kunde jo heller ingen anden Fordel have af sin Indblanden i Striden end den Fornøielse, han syntes det var, at staa og se paa samme. Dette viduede sorgeligt nok om hans egen Sindstemning. Havde han ikke selv været en ugudelig og slem Gut, vilde han ikke have fundet nogen Glæde og Fornøielse i andres Synder. Ja, mon ikke hans Synd i Guds Dine var lige saa stor som deres, der opbidse i Brede styrtede ind paa hinanden?

Disse Tanker fo'r gjennem min Sjæl, og jeg var netop i Begreb med at stille de stridende ad, da en fjerde Gut med et mildt behageligt Udseende skyndte sig frem, stillede sig mellem de to kæmpende og raabte, idet han greb fat i den allerede hævede Arm:

"Gutter, vi skulle elste hverandre og ikke kives! Slagsmaal er imod Skoleordenen, og hvad der er endnu vigtigere, det er imod Guds Bud. Sig mig, hvad

Striden gjaelder, og jeg vil se, om vi ikke kunne komme til et venligt Døjsfor."

De to Kæmpere bleve herved endnu mere rasende og syntes i første Dieblif færdige til at vende sin Brede mod den ukaldte Fredsstifter. Men denne stod saa sagsmodig midt imellem dem og talte saa mildt, men paa samme Tid saa alvorligt, at de snart lode Hænderne synke og sloge Dinene skamfulde til Jorden.

"Se her, Gutter, har I hvert eders Vole, som jeg fik af Mamma, da jeg gik paa Skolen idag," fortsatte den lille fremmede og stak Haanden ned i sin Randsel. "Vil I, saa slutte vi Forlig med hverandre, mod at vi imorgen Eftermiddag Kl. 6 mødes i Hr. Lennartsens Søndagsstole paa Hjornet af Østregade?"

De to nylig saa opbragte Gutter stode nu fredelige ved Siden af hinanden, og efter endnu en kort Raadslagning gik alle tre til hver sin Kant, men med den gjenfærdige Forsikring, at de den følgende Dag skulde mødes i Søndagsstolen.

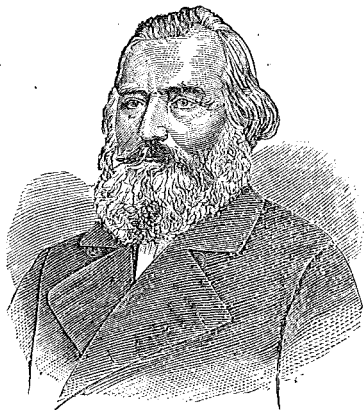
Jeg fortsatte ogsaa hjertelig glad min Vej, gjentagende for mig selv disse Ord af den Herre Jesus: "Salige er de fredsomme (egentlig: de fredstiftende) thi de skulle kaldes Guds Børn."

Erv som et Barn.

Doctør Krummacher meddeler i sin Bog "Elias" følgende skønne Fortælling: "Der faldt mig just ind," siger han, "en liden Fortælling, som jeg for dens essfellige Enfoldigheds Skyld ikke kan fortie: Moderen til en fire-aarig Pige blev syg for nogen Tid siden og var nær Døden. Lægerne havde allerede opgivet Haabet om hendes Helbredelse. Da Pigen hørte dette, gik hun ind i Værelset ved Siden af det, Moderen laa i, faldt paa Knæ og sagde: "Kjære Herre Jesus! g'ør min Moder atter frisk!" Og

efter denne Bøn lagde hun til ligesom paa Herrens Vegne med saa stærkt Røst, som hun kunde: "Ja, mit kjære Barn, det vil jeg gjerne gjøre." Dette var den lille Piges tillidsfulde Amen. Glad stod hun op fra Bønnen, sprang til Moderens Seng og sagde: "Mamma, du blir frisk." Og Moderen kom sig igjen og lever den Dag idag.

Pastor F. C. D. Wymcken.

Vi give Eder her, kjære Børn, et Billede af denne Guds Tjener, om hvem mange af Eder, haaber jeg, have læst en længere Beskrivelse i vor Kirketidende for 1876 og 1877. Deraf kunne I se, hvor ivrigt han har arbejdet for vor kjære lutherske Kirke her i dette Land til Gamles og Unges evige Frelse, indtil han den 4de Mai forrige Aar i San Francisco af Herren kaldtes hjem ved en salig Død. Her vil jeg kun fortælle Eder lidt om hans Barndom.

Han var født den 13de Mai 1810 i Hannover i Tydskland og var af 6 Søner og nogle Døtre det yngste Barn. Tidligt mistede han sin Fader, der ogsaa var Præst, og hans Moder maatte arbejde haardt og spare dygtigt for at ernære Sine og lades sine Søner studere. "Frits", saa kaldtes han, maatte hjælpe sin Moder meget, og som den yngste nøie sig med de ældre Brødres Klæder, naar de havde vovet fra dem.

Hans Moder var en gudfrygtig Kone og lærte tidligt sine Børn Guds Ord og at holde sig til Herren. Hun regjerede med sit alvorlige, kjærlige Blik og saa Ord det hele Hus, og forstod ret med Herrens Tugt og Formaning at vænne Børnene til streng Lydighed og lede dem i Kjærlighed.

"Frits" viste tidligt, at Gud havde udrustet ham med store Gaver. Hans Moder sendte ham derfor snart til en højere Skole, og hendes store Nøie og Opofrelser for at holde ham der gik ogsaa Drengen tilhjerter og tilskyndede ham endmere til med utrættelig Glid i en kort Tid at gennemgaa alle Skolens Klasser, saa at han allerede i en Alder af 16 Aar var færdig til at gaa til Universitetet. Men nu havde Moderen ikke Mere at hjælpe ham med, før en ældre Broder var færdig, og "Frits" arbejdede nu til sit 18de Aar med stor Iver og Kjærlighed til Børnene som Hjælpe lærer i en Skole og viste allerede da den kjærlige Omsorg og Iver for Skolen, som i hele hans Liv udmærkede ham.

Endnu kun et lidet Træk fra hans Barndom vil jeg her lade en af hans Kammerater fortælle Eder:

"Frits" var dengang i Prima (den øverste Klasse i hin ovenfor omtalte Skole) og var gaaet ind i Huset. Vi legte i Haven. En liden Flod løb tæt ved, og en liden Dreng legte paa den anden Side og faldt i Vandet. Vi skreg. Frits var i et Nu ude af det halvaabne Vindu og kastede sig i Vandet, greb Drengen i Haaret og reddede ham iland. Da nu Unge og Gamle med Skræk udbrød: "Drengen er død," sagde Frits ganske rolig: "Det ville vi dog engang først se," og kneb ham saa dygtigt bagtil, saa Drengen vilde til at strige og saaledes blæste Vandet ud. Saa kunde Frits ganske godt stille ham paa Benene igjen. Nu kom Drengens Fader, en Hattemaker, til og gjorde mange Taksigelser og

lovede sit Barns Redder en ny vaffer Hat. Men Frits vendte sig kort om og sagde: "Her, kjære Mand, har I Dren- gen; Hatten kan I beholde: saadan

Bedækning behøver jeg ikke," og leende gif han derfra for at ombytte sine vaade Klæder med en meget ældre Mand's.

Se din Vilje som i Himmelen saa og paa Jorden.

Des ist befrunt in Gottes Rath
 Das man vom Eidsen was man hat
 Muss schiden
 Quod Deus vult.

aus Liedersohn 1233

Gud har givet os Evangeliet og dert aabenbaret, at han er naadig imod os Menneffer og gjerne vil gjøre os salige. Dette skulle vi tro, og hvor et Menneffes hjerte tror dette, der er Guds Rige. Men Gud vil ikke blot, at vi skulle komme til

saadan Tro, men ogsaa, at vi skulle blive bestandige dert og bære Troens rette Fruget. At denne Guds gode og barmhjertige Vilje maa ske hos os, derom bede vi nu i denne Bøn.

Hvor nødvendigt det er at bede Gud

herom dagligen, det forstaa vi bedst, naar vi ret se, hvormeget det er baade i os og om os, som her paa denne syndige Jord strider mod Guds Vilje. Her drives saamange Menneſker efter Djævelens, Verdens og Kjødets onde Vilje, eller de fristes dog haardt deraf. Naar f. Ex. BARNET ſkal lære Guds Ord og ret give Agt derpaa, hvor meget finder det ikke, som gjør det traegt og løvt til heri at efterkomme Guds Vilje! Hvormeget helser vi ikke gjøre det Onde end det Gode! Hvor tilføiellige ere vi ikke til Vantro, Mistvivl, Knur og Klage mod Gud under Sygdom og Nød! Derfor maa I, kjære Børn, ret flittigen bede den himmeſte Fader om, at han vil hjælpe os, ſaa hans gode Vilje kan ſe i os og hos os, og ikke Djævelen, Verden og Kjødets faa ſin onde Vilje; at ligesom de hellige Engle i Himlen gjøre Guds gode Vilje og der Alt er ſaa ſjont og godt, ſaaledes ogſaa vi her paa Jorden mere og mere maa komme til at ligne dem og lade Guds Vilje ſe med os og af os og ret tjene ham. Gud hjælpe Eder da til i Medgangs og Modgangs Dage ret af Hjertet at bede denne Bøn. Saa ſkulle I ogſaa erkjære, hvor godt Alt bliver for Eder baade her og hiſſet.

Paa Billedet ſe I tilvenſtre en Mand tage Afſked med ſine Kjære for at tiltræde Reifſen paa det ſtore Hav. Over Billedet ſtaar der: "Det er beſtemt i Guds Raad, at man maa ſtilles fra det Kjærefte, man har" og paa Latin: "Hvad Gud vil." Tilhøire paa Billedet ſe I Rogle ved ſine Kjæres Grave. Hengivne i Guds Vilje glæde de ſig i Troen paa det ſalige Gjenſyn i Himlen.

Hvor ſkde det gaar, naar man ikke overgiver ſig i Guds Vilje, ſe vi et Exempel paa i følgende Begivenhed, ſom K. H. Caspari fortæller:

Der var engang en Moder, ſom havde et eneſte Barn, en Søn. Nu ſtede det, at dette Barn blev ſygt og det blev værre og værre, og

man kunde godt ſe, at det ei mere ſtod til at hjælpe, det maatte dø. Moderen var i Begyndelſen meget ængſtelig, men da hun tydelig ſaa, at Sygdommen maatte ende med Døden, ſaa blev hun ſom affindig af rafende Fortvivlelſe; thi BARNET var hende kjærvare end den hele Verden, end Gud ſelv. Da Præſten hørte dette, gif han ogſaa hen til hende forat troſte hende og formane hende til Hengivne i Guds Vilje; men det var Altfammen forgjæves. Da forſøgte han det paa en anden Maade. Han ſtillede ſig ved det dødsſyge Barns Dødsleie og bad lydeligt ſaaledes: "Herre, der ſom det er din Vilje, ſaa ſjent dette Barn Liv og Sundhed tilbage." Moderen hørte diſe Ord og raabte ſom rafende: "Der ſom det ikke er hans Vilje, det kan jeg ikke holde ud, det maa være hans Vilje; han kan ei lade mit Barn dø." Præſten forſærdedes over diſe Ord og gif hjem. Men ſe, imod al menneſtelig Forventning og til Moderens umaadelige Glæde kom BARNET ſig igjen og voxede op. — Ja, dette Moderens Barn, ſom hun med al Magt ei vilde lade dø, det voxede op og blev ſtort, paa Legemet og i Dndſkab. Drengen gjorde Nar efter Nar Moderen alt værre og ſtørre Fortræd og Skam og Hjertenagende Kummer. Og endelig maatte hun opleve, at Spinnen begif et Mord og blev henrettet af Skarpretteren. — Jeg vil ikke gruble over Guds Hemmeligheder; thi det gaar ſaadanne Grublerier ſom Myggene, naar de ſværme rundt om Lyſet, de forbrænde ſig. Men ſaa Meget ſiger jeg: Staa ei imod Guds Vilje med Syndetaler og Syndetrods, han kunde ellers lade din Vilje ſe, og det vilde være en ſlor Ulykſe.

Svad der fattedes Hovedpuden.

Medens Anna læſte ſin Aftenbøn, ſegede lille Nellie med Skyggebilleder paa Bæggen. Men ikke tilfreds med at lege alene pratede hun med Anna, ſom ſnælede ved Siden af Sengen og i ſin ſnehvide Dragt og med ſine gule Lokker ſaa ud ſom en liden Engel.

"Se paa dette, Anna! — Anna, bare

se hid lidt! — O Anna, kan du ikke se, bare se!" sagde hun atter og atter.

Anna, som ikke kunde overtales til at se paa hende, sluttede sin Bøn og krøb derefter i sin lille Seng, hvorhen hendes tankeløse Søster ogsaa snart kom efter, efter som Lyset maatte slukkes om et Par Minutter.

Snart begyndte lille Nellie at vride og vende sig paa alle Sider, kaste sig hid og did samt Tid efter anden bryde ud i Ord, som tilkjendegave hendes store Utaalmodighed. Derpaa laa hun stille en liden Stund for atter at begynde med fornyet Kraft.

"Min Hovedpude!" Hun tog nu den anklagede Hovedpude, rullede i den og vendte paa den. "Den er saa flad som et Bret og saa haard som en Sten. Jeg kan ikke begribe, hvad der fattes den!"

"Jeg ved det," svarede Anna med alvorlig Stemme.

"Hvad er det da?"

"Der findes ingen Bøn i den."

I nogle Sekunder var Nellie stum som en Rotte, steg derpaa ud af Sengen — visselig med Angst, det er sandt, men hun var nu fast bestemt paa aldrig siden efter at sove paa en Hovedpude, som ikke Bonnen havde gjort blød.

"Det maatte bestemt være dette, som fællede den," sagde hun siden, da hun var kommen i Sengen igjen. "Den er ganske god nu."

Uden Tvivl er dette, hvad der fattes en hel Mængde Hovedpuder, hvorpaa urolige Hoveder baade store og smaa om Natten kastes hid og did: der findes ingen Bøn i dem. Nellies Botemiddel var det bedste, det eneste. Bonnen gjorde Hovedpuden blød, og hun hvilede nu stille under en Engels beskyttende Vinge.

— — — — — Hvor langt er du kommen?

En liden Gut blev ved et Husbesøg af Præsten venlig spurgt: "Hvor langt kan

du i din Bog, min lille Gut? Paa en ensfoldig, ukunstlet Maade svarede den Lille: "Jeg er ikke kommen længer end til det Stykke: "Men efter sin Barmhertighed haver han frelst os." "Ja, min lille Ven," svarede Præsten, "Jeg er heller ikke kommen længer." Kjære Læser, hvor langt er du kommen?"

Barnets Simeelfart.

(Indsendt.)

En Engel tog det til sit Bryst
Dg bar det op til Gud.
Han bar det ind saa stille og tyst
Helt smykket som en Brud.

Han vilste det den nye Stad,
Den Stad, hvor Herren bor,
Dg Barnet blev saa glad, saa glad,
Dg prisste Gud i Kor.

Dg Jesus tog det i sin Favn
Dg satte Kronen paa,
Dg Barnet sang om Jesu Navn
Med mange andre Smaa.

Saa komme mange Engle smaa
Dg hilse det med Fryd
Med lange hvide Kjortler paa
Med Sang og Harpelyd.

Nu bor det der i evig Glæde,
En Stjerne klar hos Gud,
Det pranger nu med Herrens Krands
Dg synger Lovsang ud.

Dg mens vi nynne dette Kvad,
Det er i Glæde stor,
Nu lever det i Herrens Stad,
Vi paa den usle Jord.

— — — — —
Kald paa mig paa Nødens Dag!
Jeg vil udfri dig,
Dg du skal prise mig.

Ps. 50, 15.

Efter dette Ord, at man nemlig skal paa-
kalde Gud i Nøden og derpaa prise ham,

handlede en svensk Trompeter; da hans Jænderik i en Trefning mod de Keiserlige sank ned af Hesten, tog han hans Jæne, som var kommen i Fiendens Magt, og red med den midt gjennem den fiendtlige Skare. Han blev paa det Fæstligste forfulgt af de Keiserlige. Paa Flugten kom han op paa en Bakke, der med en Gang affaar ham Veien; thi bag Bakken lob nemlig en stærkt opsvulmet Elv. Bakken styrter saa brat imod Elven, at det er umuligt at klavre nedover den. Dette vidste Fienden, og fra alle Kanter styrtede de frem med haanende Triumfskrig. Da raabte Trompeteren: "Hjælp mig, min Gud," sporede sin Hest og satte saa afsted ned fra Bakken midt i Strømmen og arbejdede sig uftadt gjennem den til den anden Bred. Fienderne stode aldeles betattede af Forbauselse og nyiede sig med at sende Stud og Forbandedler efter ham, men den Forsulgte bekhynrede sig ei derom; thi Jagen vilde gjøre ham Spranget efter. Da Svensken var kommen over, vendte han Hesten, spingede Jænen med den ene Haand, med den anden satte han Trompeten for Munden og blæste saa høit, at det klang over Skog og Mark, Melodien til Salmen:

Vor Gud, han er saa fast en Borg,
Han er vort Skjold og Bærg,
Han hjælper os af Nød og Sorg,
Dg ved os vel at berge.

Eden.

Afleg ei nogen falsk, men ei heller nogen unødvendig Ed. Luther siger: "Eden skal man bruge som et Sværd, man drager det ikke for en lang Tid. Man spøger ei dermed ligesom Barnet med Kniven, men man bruger det paa Dyrighedens Befaling, forat beskytte sig selv mod Overfald og sin Næste i paakommende Nød."

Naar Du horer dyre Eder,
Lagnen hen til Døren træder.

Da Livins Fint engang hørte En tale og ved hvert Ord paa en affhyelig Maade høit og dyrt paantsatte sin Sjæl og Salighed til Djevlelen, sagde han: "Dette Menneske maa være en overordentlig stor Løgner, siden han er saa bange for, at vi ei skulle tro ham."

En Slagter, som vilde kjøbe Kvæg af en Bonde, svor høit og dyrt paa, at han ei kunde give den af Bonden forlangte Pris. Men til sidst, da han saa, at al hans Sværgen var for-gjæves, vilde han alligevel give, hvad Bonden

forlangte, og afflutte Handelen. "Nei, deraf bliver der Intet," sagde Bonden, "Du har svoret, hvor det var unødvendigt, — det var den første Synd; men at Du nu ogsaa vil begaa en Synd til og bryde din Ed, det vil i det Mindste ikke jeg hjælpe Dig til."

Katekismespørgsmaal.

I hvilket Bud er Bonnen befalet? Og hvormangeflags Bøn nævnes der?

Hvoraf kommer det, at den 3die Part om Bonnen har faaet sin Plads lige efter den 2den Part?

Gaade.

Jeg er en Drik, som nærer
Dg styrker Legemet;
Man derfor og mig ærer
Vel som en prægtig Ret.
Et Led tag fra min Ende,
Jeg ogsaa Næring er.
Vil du mig da omvende,
Du paa dig selv mig ser.

Svar paa Spørgsmaal i No. 6.

0 (Nul).

"Børneblad"

1ste Aargang, 1875, indbundet

faaes fuldstændig for 40 Cents.
No. 2—12 indb. " 30 —

"Børneblad"

2den Aargang, 1876, indbundet

faaes fuldstændig for 45 Cents.
NB. Begge Aargange sendes porto
f r i t for denne Pris; Agenter erholve 10
pCt. Rabat, og i Pakker paa over 10 Expr.
20 pCt. Rabat.

"Børneblad"

3die Aargang, 1877

koster pr. Expr. 35 Cents.
Agenter, der selv holde Abonnement over de
enkelt Abonnement, erholve Bladet

I Pakker paa fra 5—9 Expr. efter 30 Cts. pr. Ex.
— " " 10—49 " 25 " —
— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen er lægges forskudsvis.
Adresse: J. W. Frich,
Dr. 151, La Croixstr., Wis.